

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20
0 mm
Coldervig, Marith Niels Datter

En

Sørge-Sang

over

Den i Livet gudelskende, men nu i Døden
salige Danne-Dvinde,

Marith Niels Datter Oldervig,

som

otte Dage efter udfstanden Barsel-Nød ved en
salig Død gik ud af denne Bøchims Græde-
Dal ind i Himlens Fryde-Sal,

og

til Trøst for sine kære Born og sørgende
Familie

Under den Melodie:

Hvor elskelig synes din Boeliges ic.

Bergen, 1800.

Trykt i Hs. Kongel. Majestts. privilegerede Bogtrykkeri,
hos R. Dabls Efterlevnste.

V box 34:999

67/5825g.

I.
Lyksalig, som døer udi Troen til
GUD, Og saa er forligt med sin Næ-
ste, Den vil han antage og gjøre
til sin Brud, Med den sig troelove
og fæste; Ensaadan en Siel, Den
kiender GUD vel, Og lider den
hos sig at giæste.

2.
Bed Troen og Haabet kom den
ne til GUD, Og Manden hun in-
derlig elskte, Mandhaftig som Ja-
cob til Enden holdt ud, Til slutning
GUD Hende og frelste; GUD Siæ-
len tog hen, Nu er den Guds Ven,
Og sidder nu høyt blandt de Elskte.

3.
Hun døde og bort i sit loblige
Rald, En Siel hidtil Verden først
føde, Sin Skiebne hun monne sin
JEsu

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20 30
0 mm
0
Jesum befal, Nu fik hun og Livet
det søde, I Himmelens Sahl,
Blandt Englernes Tull, Derkom
hun sin Jesum i Mode.

4.
Nu sover hun sødt og er udi Fred,
Hun Hvile og har for sin Mone,
Nu er hun og frie fra all Sorg og
Fortræd, Hun har nu sin Jesum
for Dyne, Hun glædes i Guld, Nu
er hun hans Brud, Som vil sig
ret efter ham søye.

5.
Hun kiendte nok Verden og Ber-
dens Modgang, I den hun fandt
flættingen Glæde. Men ofte hun hør-
de en klagelig Sang, Med Dyne
ofte maae græde, For adskillig Rød,
Og Modgangs Anstod, Da hun
sad i Genligheds Sæde.

6.
Guld tog fra hend' Manden, en
Mand gav igien, Som hende skal
vær

være til Glæde, Nu haver du Glæ-
de, din Mand er igien, Med sine
Smaa ofte maae græde, I Himmels
Boe Du er nu saa froe, Der
har du blandt Englerne Sæde.

7.
Høyt sorgende Mand, som nu le-
ver igien, Dladet nu af til at græ-
de, Jers Medhielp er kommet til
Fædrenes Hiem, Misund hende ik-
ke den Glæde, Naar I bliver mat,
Af Dage her træt, Da skal I til
hende hentræde.

8.
En Abraham mister sin Sara
saa god, Guld gav ham en Hu-
strue tilbage, Paa eders Sorg Her-
ren og raade kan Bod, Naar det
ham saa monne behage; I eenlig kan
ey Gaae paa denne Bey, Foruden
en tryg Egte-Mage.

9.
Men tænk paa jers Børn og
moderløs Smaa, At de ikke bliver
for,

erglemmet, Jeg tilstaaer, J gierne
Kone kan faae, Men faae en som
dennem forfremmer, Dpfode dem
smuat J Gudsfrngt og Tugt, Be-
tænk de er dyrekjøbt Lemmer.

IO.

De moderløs smaae, som nu leber
igien, De haver nok Aarsag at sør-
ge, GUD vær deres Forsvar, og vær
deres Ven, De ofte om Moder vil
spørge; Hun er nu alt død, Og er
i Guds Skød, Det hjælper dem en
at de sørge.

II.

GUD giv dem en Moder, som
skikkelig er, Som Kærlighed for dem
kan bære, Et moderligt Hierte
for dennem at bær, Hun Løn har
at vendte hos vor Herre, Naar hun
skal her ud, Indgange til GUD,
Hun nyde af hannem skal Vere.

12.

Den Afdøde vandred i Stilhed sin
Sid, Oprigtig hun var mod sin Ma-
ge,

ge, Paa Dyder og Gudsfrngt hun
lagde all Gliid, Slet ingen hun vilde
bedrage; Sagtmodig og bliid,
Hun vandred sin Tiid, Hvorfore
hun GUD mon behage.

13.

Hun vilde en tilbage, om Jorden
var Guld, Og Biergene var Dia-
manter, Alt dette hun agter som
Aske og Muld, Om den var for-
gyldt i all' Kanter; Dog vil hun
en hid, Om en gjorde Gliid, Paa
Haanden hun bær dyre Banter.

14.

Paa Hovedet bær hun en Kro-
ne af Guld, En Rust eller Møl
kan fortære, Den er foræret af en
Brudgom saa huld, Og er hende gi-
vet til Vere, Den fik hun af den,
Som var hendes Ven, Evindeligen
skal hun den bære.

15.

Saa byder vi hende et fierligt
Farvel, Om hende vi meere en rø-
re,

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20
0 mm
re, GUD hende høyt elsked, Han
tog hend: s Siel, GUD og os til
Himmelen føre, Naar vi har tient
ud, Vi takkes maa GUD, GUD
da os i Naade bønhøre.

16.

GUD eder da glæde med Jeres
Planter smaae, Og eder tilføye en
Mage, Alt I udi Huuset en Rachel
maae faae, Som eder og dem maae
behage; Alt I, som en Mand, Kan
boe udi Stand, Indtil I blier mæt
udaf Dage.

E p i t a p h i u m .

Farvel, min Mand saa kjær! Min'
Børn smaae deslige, Ja alle og en-
hver, Min Dreng saavel som Pige!
Farvel min' Sødskende, Lillige all
min Slægt, Og vær indsluttet vel
Under Guds Baretægt! Amen.

Et Trykken bekøstet af
Kiersten Dls Datter Aldervigen.
Anno 1799.